

24 Nisan 2008. Sabah Burak'ın sesiyle uyandım. "Lâle gel bak, önemli bir şey var" dedi. Salona doğru ilerlerken "Kuşlar mı geldi?" diye sordum. Salondaki yazı masamın iskemlesinin üzerinde duran kumruyu gösterdi. Çok sevinmiştim. Ne kadar ender olan bir şey bu diye düşündüm. Kumrunun insanın salonuna gelmesi. Ona isim vermek gerektiğini düşündüm önce. "Sürpriz" dedim. Sonra onunla konuşmaya başladım: "Sen uçabiliyorsun Sürpriz. Uçabiliyorsun, biliyorum. Uçabilmen çok güzel bir şey Sürpriz. Güzel anlar getir bize. Güzel anlar kaldı mı Sürpriz? Güzel anlarımız olacak mı bizim de? Şiir-romanım da güzel olacak mı Sürpriz?"

Sürpriz başıyla beni onaylıyor gibiydi. Sonra pencereden çıkmaya çalışarak kapalı camlara doğru uçmaya başladı ama çıkamıyordu dışarı. Yanındaki pencereyi açtım. Bir an pencerede durdu. Ardından uçtu gitti karşıdaki balkona. Oradaki iki kuşun yanına kondu. Demek merak etmişlerdi onu. Birlikte uçup gittiler.

Kumrunun gelişi bana müthiş bir huzur vermişti. Yeni bir müzik dinlemeye başladık. Yoko Ono'nun *Sakura*'sı. Gerçekten güzel bir müzikti çünkü hep aynı anın içinde kayboluyormuşsunuz gibi hissettiriyor. Bunu Gato Barbieri'nin *Antonico* adlı bir parçası için söylediğimde, Kürşat Başar, bunun iyi müzik için temel kriterlerden biri olduğunu söylemişti.

Birden aklıma bir fikir geliyor. Bu şiir romanı toplu yerlerde yazmak, normalde hiç gitmediğim yerlere gitmek gibi. Bunu Burak'a açıklıyorum. O da memnun kalıyor.

Ertesi gün, yıllardır yapmadığım gibi otobüse binip yıllardır gitmediğim Balat'a gitmek üzere Eyüp otobüsüne biniyoruz.

“Vay canına otobüs ne güzelmiş” diyorum. Bilet kesen adamın arkasına oturuyoruz. Ardımızdan hiç bilet parası vermediğini tahmin ettiğimiz bir kadın biniyor otobüse. Pencereden dışarıya baktığımızda yüksek mavi topuklu bir kadın görüyoruz. Uzun saçları var. Yüzünü çok merak etsek de göremiyoruz. Lame pa-buçlu modern giyimli bir erkeğe rastlıyoruz. Bunlar halktan tipler. Bunun dışında her zamanki halk işte. Koyu renk giyimli, görünüşüne çok para harcamamış insanlar.

Derken Balat’a ulaşıyoruz. Bulgar Kilisesi’nin arkasında ini-yoruz. Oradan Bulgar Kilisesi’ne kadar yürüyoruz. Amacımız ilk olarak birer işkembe çorbası içmek. Sonra işe koyulacağız. Çorbayı içmek üzere bir yere giriyoruz, Tarihi Balat İşkembe Çorbacısı’na. Burak bir işkembe çorbası, bense ayak paça içi-yorum. Bayağı güzelmiş ayak paça denen şey. Suyun içinde yumuşacık yumuşacık etler. Halkımız başlıyor geçmeye önü-müzden. Hiç zararsız, durgun görünüşlü, masum, tatlı insancık-lar. Herkes kendi işine yavaş yavaş ilerliyor. Gözleri sağda solda değil. Bunlardan hiç zarar gelmez bize diyoruz. Çoğu başı örtülü kadınlar geçiyor. Başını örtenlerde özel bir gurur yok. Öylesine örtmüş işte. Erkeklerdeyse bir tür, yoksulluğun getirdiği saflık gözleniyor. Memnun kalıyoruz Burak’la. İşte tam bizim yerimiz diyoruz. Ben ev almayı bile düşünüyorum. İşkembecide biraz oturduktan sonra işe koyulmaya karar veriyoruz. Üstelik uyku-suzuz da. Benim uykum hiç gelmiyor.

İşkembeciden sonra ilk olarak bir kahvenin önünde du-ruyoruz. İçeride sadece erkeklerin olduğu, dışarıya atılmış iki üç iskemlesinde gençlerin oturduğu basit bir kahve. Biz kahvenin önünde durunca genç erkeklerden biri, “Buyurun, birine mi bakmıştınız?” diyor. Burak hemen sohbete tutuşuyor çocukla. Bizi içeri davet ediyorlar. Böylece kahveye adım atı-yoruz. Pencerenin yanındaki ilk masaya oturuyoruz. Benim üstümde kendimi gizlemek için özel olarak giydiğim bir elbise var. Pantolon, boynu kapalı bol bir kazak ve beyaz bir pardö-sü. Burak giysime, halime ve tavrıma baktıktan sonra, “Böyle

mahallelerde şimdi senin görüldüğün gibi bilge kadınlar olur. İnanılmaz bir saygı duyulur onlara. Kimse bizi rahatsız etmez bu şekilde” diyor. İki çay istiyoruz. Gözlerimiz çaktırmadan sağa sola kayıyor.

Adamlara bakıyorum kahvede oturan. Zararsız, kendinden menkul adamlar. Biz girince büyük bir sessizlik oluyor. Beş dakika sonra ise kahvenin normal sesi başlıyor. Beyaz saçlı bir adam çarpıyor gözümüze. Kahve geleneğini yönetenlerden biri o. Tuhaf tuhaf şeyler anlatıyor. Etrafında ve kahvenin diğer ucunda onu dinleyen tipler. İlk önce kahvenin diğer ucundaki tiplerden birine şaka yollu saldırıyor. Gülüşüp geçiyorlar. Daha sonra bir haftadır siftah yapmadığını söyleyerek şikâyetle bulunuyor kahvedekilere. Ardından konuşma atlara kayıyor. Aynı adam şöyle sürdürüyor konuşmasını: “Yaa bizim bir at vardı, adı Hafız’dı. Atı geçen hiç olmadı kardeşim. Sonradan öldürüldü. Hafız’ı hiç kimse geçemedi. Hafız gibi attı mübarek.” Bu sırada kahvenin önünden neşeli bir Arap çocuğu geçiyordu. O sırada konuşan amca bir kulak yıkama hikâyesi anlatıyordu. Anlattığına göre, kulaklarını deniz suyuna yatırarak sonra da kulaklarını pamukla tıkayıp başını iki yana sallayarak kulak temizliği yapıyormuş. Kulakları temizleniyormuş gerçekten. Adam bunu bütün inancıyla anlattı. Bu arada gözlerim kahve duvarına asılı Saatli Maarif Takvimi’ne ilişti. O günün yaprağını okumak istedim. Burak, bir yaprağı kopartıp geldi. “24 Nisan Salı” yazıyordu üzerinde. Yaprığın sol üst köşesinde “Suyu deve gibi bir solukta içmeyin. İki üç solukta (dinlene dinlene) için. Su içerken besmele çekin. Bitirince de Allah’a hamd edin” diye yazıyordu. Bundan sonra çeşitli çeşitli günlerde imsak, gün, öğle, ikindi, akşam, yatsı vakitleri belirtilmişti. Arkasında ise peygamberin abdest ve gusülde ayakkabısını giyerken ve taranırken mümkün oldukça hep sağdan başlamayı sevmesi konu ediliyordu. Ertesi günkü yaprakta ise peygamberin Uhud harbinde yaralanıp dişinin kırıldığı zaman bu durumun ashabının çok gücüne gitmesi ve “Onlara beddua etseniz ya” dediği

anlatılıyordu. Elçinin buna cevap olarak “Ben lanetleyici olarak gönderilmedim. Allahım kavmime hidayet et. Çünkü onlar bilmiyorlar” dediği anlatılıyordu. Bu sözü benzer bir durumda İsa’nın da söylemiş olduğunu biliyoruz.

Bu takvimlerin tepesinde ise “OYUN OYNANMAZ”, “ALLAH’IN DEDİĞİ OLUR” gibi yazılar asılmıştı. Çay yapılan yer çok tatlı mavi bir tonda boyanmıştı. Raflar, tezgâh, hepsi maviydi. Güzel bir karışım olmuştu. Bizse giderek rahatlamıştık. Konuşup gülüşüyorduk. Çıkarken 1 lira bahşiş bıraktım. Çıktıktan sonra Burak bana “Şu bıraktığın bahşiş var ya, o sandığımızdan değerli olabilir” dedi. Daha fazla bahşiş bırakmaksa mümkün değildi. Acayip kaçırdı. Böylece orayı terk edip vurduk sokaklara.

Yokuş halinde olan sokaklar da vardı hafif eğimliler de. Yokuşların biri meşhur bir okula çıkıyordu. Oraya çıkmaktan vazgeçip başka yollara saptık. Yolların birinden geçerken, ilk defa Cihangirli kızlara benzeyen çok güzel ve çok alımlı giyinmiş bir kıza rastladık. Daha sonra bir caminin önünde dururken Burak üst kata çıkıp bir evin bahçesine baktı. Sonra aşağı, yanıma gelip “İki kedi sevişiyorlar, çok güzeller, görmek ister misin?” diye sordu. “Tabii” deyip yukarı çıktım.

Baktık iki kedi üst üste lahavlevela çekiyordu. Epey sessizce yapıyorlardı bu işi. Alttaki çok mutlu bir şekilde başını öne eğiyordu. Bu şekilde tam kedilere dalmışken arkamızdan bir adam bahçeye girdi. Yakalanmıştık ama hiç şaşırmamıştı bahçeye giren tip. Her an herkes her yerde bulunabilirdi sanki. Sonra bir okul yoluna saptık. Okul bahçesinde bir grup erkek çocuğu bir duvarın üstünde yan yana çok uslu bir biçimde dizilmişlerdi. Bunun dışında kalabalıktan büyük bir ses çıkıyordu. İp atlayan kızlar vardı. Sonra zil çaldı. Başlarında bir öğretmen vardı, o adamın mutlu gülümsemesiyle çocuklar içeri girdiler. Ardından bir yola saptık. Dar bir yoldu bu. Yanımızdan bir koyun sürüsü geçti. Boyunlarının tüyleri kesilmişti. Aptal aptal bakakaldık.

Sonra Kahkaha adlı bir sokağa saptık kahkaha ismine gülerek ve kahkaha atarak. Artık benim ayaklarım tutmuyordu. Aşağı yola inip Bulgar Kilisesi'ne girmeye karar verdik. Yürüdük ve Bulgar Kilisesi'ne vardığımızda kilisenin kapalı olduğunu gördük. Yanındaki çimli yoldan geçip yorgunluktan kendimizi bir taksinin içine attık.

Bu şekilde eve dönüş ikimizi de yormuştu.

Her şeyin yerle bir hale gelip toplandığı bir evde –çünkü badana yapılıyor– uyandığım zaman yastığın kenarında geceliğime bir şey çarptı. Yatağın kenarına asmıştım bu kolyeyi. Burak’la ortak sırrımızdı bu kolye. İzmir’de, bir otel odasında bir şeylerden rahatsız olmuş ve Burak’a demiştim ki “Bizde nazar olmalı”. Tam o sırada, Burak’ın gözü masanın altında parıldayan bir şeye çarpmış, bu parıldayan şeyi almak için aşağı uzanmıştı. Çıkartıp baktık ki gümüş bir üçgen. “Kesinlikle benim değil” dedim. Bir muskaydı bu. Büyük bir ihtimalle nazara karşı. Bu da bağışlanmış anlarımızdan biriydi. Şimdi bu muskayı boynuma taktım ve öylece yazıyorum bu yazıyı. İnsan her dakika nazar kolyesi bulmaz çünkü.

Evet, ev badanalanıyor. Her şeyi üst üste yığdık. Üstlerine muşamba da örttüler. Evi beyaza boyuyorlar. Her yer beyaz. Sonsuza dek. Dans edermişçesine. “Sen bazen gözle görülemeyecek kadar yakın ve aydınlık oluyorsun. Hareketlerini yakalamak için uzaklaşması gerekiyor insanın” dedi Thing bana. Thing bilgisayardan tanıdığımız biri bizim. Başka hiçbir yere çıkmıyor gibi. Bizimle görüşmeyi de reddediyor olanca saygısına rağmen bize. Garip biri. Ben onun bir arkadaşıyla karşılaşmıştım Taksim’de. Erkek arkadaşıyla. İkisi de hoş, güzel tiplerdi. Davetli olduğum yere çağırdım onları da.

San Antonio Kilisesi’ne gidiyordum. Orada oturan bir arkadaşım vardı. Sonra Gaye Su bana dedi ki, “Benim esas başka bir arkadaşım var size hayran. Bazen evinizin oralarda dolaşiyor.” Böylece tanıştım Thing’le. Ancak bilgisayardan konuşuyorum onunla. Çok dikkatli olmak gerekiyor Thing’le konuşurken. Çünkü en ufak bir dikkatsizlikte bilgisayarı bırakıp kaçırıyor.

İnternetteki galerisinde güzel fotoğrafları var. Ayrıca iyi müzik dinleyen biri. İşte bu da bir bilgisayar arkadaşlığı. Hayatımda olumlu bir kişi. Thing'le arkadaşlığımız halen devam ediyor. Ama bir bilgisayar arkadaşlığı işte, gerçek mi saymalı onu?

Evin bu haliyle Kaan'la arkadaşı da ziyaret etti beni. Neşeli olduğunu düşündük havanın. Bütün gece Beatles dinledik. Arkadaşı beni gözlerime kadar görüyordu yattığım yerden. Ben de onu gözlerine kadar görüyordum. Böyle bir konuşmanın *Bizansiyya* filmi için ideal olacağını düşündük. Kaan dedi ki, "Fuat'la olan ilişkiyi duymayan kalmadı". Ben Kaan'ın üstüne atmıştım ayaklarımı. "Bu ilerleyişimiz çok acayip" dedim arkadaşına. "Tanıştığımızda o kadar yabancıydık ki, bak şimdi geldiğimiz hale."

Yardımcım Maria'ya kalsa bütün evi değiştireceğiz. Bunun için yeterli param olduğunu sanıyor. "Param yok, kardeşim vermiyor" diyorum. Bunu anlayamıyor Maria. Halıları da değiştirmemiz gerektiğini söyledi. Ben "Hayır, onları sen yıka" dedim. Sonra Burak dedi ki "Halı yıkamak yasaklanmış su kıtlığı yüzünden." Susuzluk ilerde başımıza çok iş açacak. Yıkanamamak nasıl bir duygu acaba? İğrenç bir durum. İleride insanlar ne hale gelecek. "İleride" dediğim de gelecek yaz. Çok ilginç şeyler bekliyor yazın bizi. Banyosuz olmak bile yeter. Kirli insanlar toplumu olacak. Uzak da değil bu. Düşünebiliyor musunuz, bu yaz başlıyor. Tıpkı yaza erken girişimiz gibi. Bir anda kıştan yazın ortasına geçtik. Paltomu giyiyordum ki kısa kollu giymeye başladım. İşte en güzel son. Sonun başlangıcı demek için daha ne bekliyor insanlık. 25 yıl önce "dünyanın sonu yaklaştı" dediğimde gülüyordu millet. Şimdi en azından gülemiyorlar. Allah hepimize hayır getire.

Badanacılar geldiğinde, Maria dışarıdan düz saçlarıyla gelmiş olmasına rağmen, hemen yeşil bandanasını taktı. Derhal şüphelendim tabii. Ama o cereyana karşı olduğunu söyleyip kendini savundu. Sonra başladı laklağa badanacılarla. Burak

da badanacının şöyle dediğini duymuş: “Tam sana göre biri var Eni burada, gelince anlatırım.” Sonra Maria’ya badanacıları nasıl bulduğunu sorduğumuz zaman kendi alanında konuşmaya başladı. Yani seks. Bu seferki çıkarsaması ön sevişmenin önsöze eşit olduğuydu. “Fazla uzun tutarsan” dedi “önsöz; kitabın içine giremezsin, ki bu da zevk almanı kısıtlar. Gerçek olan önsöz değil, kitabın kendisidir.” Bir önceki çıkarsaması da kapı kilitleri ve anahtarlarıyla ilgiliydi. “Dünyadaki her şey dikey ve boşluk durumlarına göre dizayn edilmiş. Örneğin bir kapıyı açmak için anahtar gerekli. Dikey olan. Anahtarın kapıyı açması için de anahtarın gireceği boşluk gerekli. Sekste de durumlar böyle.” Tamamen erkek bakışına göre konuşuyordu Maria. Kadınsı vajinal zevklerin yeri yoktu onun hayatında. Şüphelendiğimize göre, Maria bir roman yazıyordu cinsellik üzerine. Geçen gün Ömer Uluç’la tanıştı. Bir Ukrayna köylü kadını Türkiye’nin en önemli ressamlarından biriyle karşılaşıyordu. Ömer Uluç, Maria’yı şöyle bir kestikten sonra, “Yok edici melek mi bu kadın?” diye sordu. Ben de “evet” dedim. Bu Ömer Uluç’un sezgilerinin ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu. Çünkü Maria geldiğinden beri evdeki birtakım ufak nesneler ve Maria’nın istemediği kişiler anında yok oluyordu. Maria, yok edici sözcüğünün anlamını iyice araştırdıktan sonra, “Sevinsem mi üzülsem mi, bilemiyorum” dedi.

Yatmadan önce Burak’a elinde romanı için tuttuğu defterini getirip Ömer Uluç’un ismini sormuş. Buradan anladık ki, yazıyordu Maria olan biteni.

Maria’nın asıl önemli zaferi İlhan Berk’e karşı olandır. İlhan Berk’in Çırağan Sarayı’nda açılan sergisine gitmiştik. Orda İlhan her zamanki sevecenliğiyle karşıladı beni. Sonra sigara içmek için İlhan’ın yanından ayrıldım.

Maria da birkaç şey konuştuktan sonra yanımdan sessizce ayrılarak İlhan Berk’in peşine düştü. Maria’da konuşma isteği vardır. Söylemek istediğinden asla feragat edemez. İlhan Berk’i kovalarken gördüm onu en son. İlhan’ın sağ yanında iki güzel kadın vardı. Sorusunu sormasının tam anı gelmişti. İlhan’a yaklaşıp

“Kuran hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu. İlhan Berk “Tabii bizim kitabımız” demiş ilk önce, sonra ise “Başka soruna cevap vermem” diyerek kıcını dönüp oturmuştu. Maria da dersini alıp yanıma gelmişti. Bana İlhan Berk’e sorduğu soruyu söyleyince, “Beni rezil ettin Maria” dedim. “İlhan Berk bu soruyu sorduranın ben olduğumu sanacak. O hiç hoşlanmaz bu tür sorulardan. Benden niye izin almıyorsun?” diye sordum. O da ördekbaşı işaretini yapıp “Gelince geliyor” dedi. Maria böyle bir kadındı işte.

Sabah oldukça yağmurlu bir havaya uyandım. Burak not bırakmıştı. “Yürüyüşe çıkıyorum” diye. Maria ise çıkarken “Ben gidiyorum” dedi. Bu ses tabii sinirimi bozdu benim. İlk önce çay yaptım. Sonra yapmam gereken işleri düşündüm. Hayır, Maria’yı asla aramamalıydım.

Doğrudan Fatma’yı aramaya karar verdim. Benim en iyi anlaşıcağım Fatma’ydı çünkü. Ama meşguldü telefonu. Beklemeye başladım. Tam bu sırada yani Fatma’yı aramadan önce Maria çıkageldi. Onunla yeniden konuştum. Yeniden benim isteklerime bağlı kalacağına dair bir söz verdi bana. Sonra telefon çaldı. Gittim baktım Paris’ten Komet’ti. Komet rüyasında beni gördüğünü söyledi. Gökten iniyor gibiymişim. Çok güzelmışim. Bu tarz bir rüya görmüş. Ayrıca aldığım ödüller için beni kutladı. Türkiye’ye geldiğinde görüşmeye karar verdik. Bunu Komet söyleyince aklıma Balat’ta gördüğümüz lale desenli halı geldi. Dışarıya asılmış olan halı büyük bir laleyi gösteriyordu. Bu da gökten inen bir güzelliği doğrusu.

Bu gün alzheimerlı annemi görmeye karar verdim. Annem artık benimle konuşamıyor. Bakıcısı bunun normal bir şey olduğunu söyledi. Bence normal değil. Bir an evvel annemi görmeye gitmek istiyorum.

Akşamüstü işleri toparlamak üzere Burak’la dışarı çıktık. Orhan Kemal Müzesi’ndeki kafenin önünden geçerken Hümeyra’ya